

Efsunlu Bir Yoksunluk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ekim 2016

Doldurdum haznesini düşbaz sevinçlerimi çalan ırgat düşlerin tesellisi iken o metruk gölge.

Yıktım teker teker hele ki kırık bir tekerin ucube gölgesine sığdırdığım o nazenin tekerleme.

Bir oradan bir buradan çaldım biteviye en kırık niyazlarda saklı tuttuğum gönül pazarı imgeler iken en çığırkan bilmece.

Gönüllü gönülsüz yâd ettim dünün en kalender terennümüne sığdırdığım basiretsiz yürek izini ve sıdkı sıyrılmış bir gönlün tefekküründe, sıra dışı bir külliye iken onca doğurgan ve kırık imge.

Sağalttım ardından ve saydım birer birer hele ki yıkık mihrabın en sadık yüreği iken tensiye ettiğim yoldaşı iken şu gölgenin isyan bildiği güneşin çalıntı aşkına nazire eden yıldız takımında sığınak bildiğim ve yitip gittiğim bir ömrün seyrine kaptırdığım illet sağanağı onca imge simsarı husumetten ibaret ne çok insan silueti.

Kapıp koyuverdim pervazında asılı tuttuğum hücremin en aykırı tutsağı iken aşka delalet bir sızı kadar kaygan bir zeminde baş aşağı düşerken müebbet sefaletin ucu kırık niyazı ve peyder pey sarf ettiğim en münafık sillesi çalıntı ve rahvan, o soytarı iklimlerde satılmışlığı yüreksiz kimsesizler cumhuriyeti.

Varlığımı adadığım yine de addedilen en hazin durakta asılı kaldığım bir hezeyandan ibaret iken o gönülsüz rotam.

Efsunlu bir yoksunluk kadar kıyımına yüreğin muktedir ve en asil sancı iken o bağnaz, yol iz bilmez yalnızlığın türküsü dolanmışken yüreğime.

Yoldan çıkmak en ağır külfeti belki de o isli yoksunluğun akla zarar intiharı iken soluyan kayıp mecrada.

En zaruri ve en debdebeli tükeniş her halükarda gölgeli bir aşka sığınmak adına bedel ödemekle yükümlü olduğumuz.

Muteber bir hutbe dilden dökülmeyen ama yüreğin haczinden öte ebediyen ait olmayı sürdürecektir hele ki kaderle tokalaştığım nazenin bir kaygıdan da öte.

Muğlâk ve bir o kadar kemirgen ki çatallaşan yüreğin ne isi ne de tozu arda kalan. Kala kala detayları yüklediğim ve genelleme yapamadan son vermek kadar da kaygı verici.

En temkinli cümleyi arıyorum telaş yüklü bir günü gömmeden, bir rivayete kurban gidiyor yetilerim ve yetemediğim ne ise, sükûtu ikrardan bilen efsunlu bir bilmeceye denk düşüyor yolum.

Yolsuzluklardan ibaret ne çok ömür güncesi ve çalıntı aşkları bile yok sayan bir teselli iken şu muğlâk gölgeler kadar somurtkan yine de yâd ettiğimden ziyade yar olamadığım...

Yarenlik yapmak mı yan çizip yoldan çıkmak mı?

Belki de hiç biri. Hiçliğin tenezzül etmediği o serkeş tınıda kala kaldığım en ters aç ve dönüp dönüp başa sardığım hangi kare ise, içinde olmaktansa seyirci koltuğunda oturma lüksünden mahrum bırakıldığım.

Yetemediğim, yetmezden öte görüntüden ibaret iken sureti şu kırılğan tümcelerle tükettiğim bir ömür kadar da hicap yüklü.

Bir daldan düşen ve asla eski günlere kavuşamayacağını isyanı iken yürekten taşan. Günah hem de nasıl yine de alıkoyamazken kendimi, cüce bir tümceye rast geliyorum:"Sus!"

Oysa ne çok sus payı söylemden mahrum bırakılmanın da ötesinde düşünmekle cezalandırıldığım ve her seferinde demli bir hezeyan ile acı çöreklenirken en derinde. En ucube sırdaşım iken hele ki kırılğan kalem, yeknesak bir duyguyu bertaraf edip, sığınmakla kendimi avuttuğum...

Temkinli alabildiğine yine de yetersiz ne düşerse zihnimden damla damla ama yine de coşkudan ziyade yüreğin miracını erteleyen ve en sakil durakta asılı kalmak iken ödenen bedel. Zaruri olsa da yetemediğim, gönüllü olsam da kıyamet kopsa bile ertelendiğim ve her nasılsa çözülp dolandığım... Tekerrür eden ama unutulmaya mahkûm; zor olsa da kolayla kaçtığım ve mimmendiğim bir gönülde demlenmekle mahkûm kılındığım...

Hiçlik fatura keserken istikrarlı kaybolmuşluğumdaki muvaffakiyetime anlık bir ihbarını değerlendiriyorum koşullanmışçasına ve karşı koyamazken kadere.

İstimlâk edilmiş ötesiz düşlerime sahip çıkmak adına tüm patavatsızlığımın soluduğum hiçlik makamındaki vazgeçişlerim.

Riya yüklü bir gönle konuk olmayı mademki maharet bilmedim sebepli sebepsiz konuk ediyorum kâh ezilmişliğiyle kâh mahcubiyetiyle yolumun tam da ortasında selam veren kim varsa.

Adsız şarkıları diline pelesenk edinmiş kahramanları sokak çalgıcılarının ve görmeden sevdiğim düş

cambazları her nasılsa aynı ipte yürümeyi beceremediğim ve karşı gelmeden tüm varlığımla kabul gördüğüm.

Bir rivayete göre, diye başladığım bir hikâyenin soyut tezahürü aslında aklımdan geçenler ve salkım saçak dağılımlığı bir hikmet bilip aniden coştüğüm satır arası gecelerle donattığım soluk sayfalar en az yüzüm kadar ve yüzden geriye sayıp bir türlü eremezken sıfıra yine de sıfıra koşullandırdığım o beklentilerin yüzüne suyuna hürmeten, aldığım her darbeye paye biçiyorum, bir solukta tükettiğim ve aniden türettiğim.

Yakan aşk mı yoksa rahmet bellediğim acı mı ki henüz gün dönmeden geceye, kaybolmuşluğumu fırsat bilip de Hakkın rahmetine kavuşmuş mazim mi?

Devrik ve satılmış cümlelerin kabzasına kazıdığım isminin baş harfı ki günceme asla dâhil etmediğim bir sırdan ibaret o süklüm püklüm vazgeçişlerimden mütevellit onca durağı görmezden gelen her kim ise...

Bir sekmeden diğerine seğirtmek ne kadar yorucu olsa da yitip giden güven duygumun arkasında pupa yelken açmışken bağrımı rüzgâra ve bir ölü imgeye riayet edip, bir zamanlar sorgulandığım bir tümceye rast geliyorum akşam pazarı hayallerimi henüz kaptırmamışken...

“Rüzgâra kapılmış giderken neyin önemi var ki?” dememle ahkâm kesen dost yarım o yürek tüm bağnazlığıyla kınarken beni:

“Yönünü sen tayin edeceksin, asla unutma bunu!”

Adını unuttuğum kalan yarımın arda kalan bu hitabet her ne kadar eskisi kadar etki etmese de yolumun keşiştiği kim varsa, savuşturmakta teselli bildiğim şu kavruk cümlelerde tüm satılmışlığını evrenin yâd ederken günün bitiminde ve bitimsiz bir aşk ile sarıldığım kalemi sırdaş bilmenin de ötesinde aşk ile donatırken boş sayfayı hele ki boşluk bırakmaya dahi kıyamadığım satır aralarında, tüm kaybolmuşluğumu görücüye çıkarırken bitimsiz bir istikrarla konuşlandığım masa başında.

Rağbet ettiğim her ne ya da her kim ise mademki yitip gitti ve mademki bilinmezliği merkez edindim, çapını bilmediğim o daireyi çizip de ortasında raks ederken melun mahzun, sorup soruşturmadığım hangi sarkaç ise tedavülden kalkmış, coşkumun dalgalı muhafazakârlığını da rahmet bilip gönülden ettiğim dualarımı kayıt altına alırken koruyucu meleklerim.

“Kapıldığım rüzgârı es geçemesem de kaptırdığım düşlerimin yasını tutmayı bırakalı oldu bayağı sanırım düş kurmayı bırakmanın zamanı geldi de geçiyor.”

Düne dair bir serzeniş olduğu oldukça aşikâr bir yanılısamanın da ötesinde hayatımı biçimlendiren en

serkeş tınısı şu görgüsüz yalıtılmışlığıma geçirdiğim kılıftan arda kalan tek kare ve hiçlikle sınanmanın ötesinde varlığına şükrettiğim: Kâh hazanı ömrün kâh kazanımları verdiğim kayıpların yanında kıymete binen...

Kınamaktan öte kanıksadığım bir felsefenin boyutsuzluğunda ve sığ bir kıydan ötede enginlerde boğulmanın en güzel yanı iken doğduğum her yeni gün her ne kadar kimlik çatışmasını sorgulamakla geçiren onca sakıncalı ve külyutmaz hezeyanlara sığdırdığım bir görüntü kadar isli olsa da bunca safсата ve her halükarda gönlün isyanını bir kalemde dindiren o metruk hayallerin uzantısında bir bir şekillenirken düş kırıntılarımın mütevellit yürek birikintim ve tek solukta tükettiğim ama ertesinde türettiğim onca istikrarsız sanrıya rest çekmekten öte içten içe kanayan ama henüz kanmadığım bir yalan olsa da kulağıma çalınan o fısıltıda kaybolduğum en mahrem düş.

Tüm varsayımların gölgesinde en muteber tekerleme yine içine düştüğüm o kördüğümde, varsıl bir ikametgâhmışçasına soyutlanmam kadar acziyeti sorgulayan bir kelamda var olan o tıksık tıksık sanrı yüklü bilinmezlik ki yalnızlığın en nazenin telaffuzu bilinmez tekerinde boş vermişliğim kadar beyhude olsa da serzenişim...

Mabedimin, mahremimin ve yitip giden dengimin...

Mağlubiyetin, tevekkülün peyzajında soluk bir insan karesi ki seneler evvelinden rehin tutulduğum o siyah beyaz fotoğrafta solmuş bir gülüş iken çocuk imlerin tehdit ettiği en sakil insan portresi ki yetişkin bir imden yola çıkıp da duraksadığım hangi ara durak ise, sonsuzlukla raks eden kaderin kısık sesinde soluduğum ve solduğum günbegün.

Bir milat mı bir son mu yoksa sonsuzluğun girdap bildiği en derin ve korkutucu hamle mi?

Kezzap döktüğüm mazinin en yaralayan telaffuzu belki de yitip gidenlerin yürekte saklı mabedinde rast geldiğim yeni bir başlangıç ki peyder pey tüketildiğimde hem fikir iken iç sesim hele ki kaybolmuşluğumun coğrafyasında rast geldiğim o ketum ve münferit tepkilerle dolup taşarken yürek.

Muhtelifim belli ki ama asla muktedirliğin gücüne erişmemiş...

Muteber bir yalnızlığın asılı kancasında gölgelendiğim ama gölge olmazken harici bir varlıkta üstelik katksız severken yine indinde saf bir teselli ve en masum çağrı benimki, sessizliğime denk düşen reçine gözleri keder yüklü bir hezeyana denk düşmekten öte hali hazırda şükür yüklü sarnıcımın gömülü isyanlarına rast gelmekten de öte en aykırı peyzajda saklı kırık bir niyaz.

Tümceleri savurttukça, savrulmuşluğumun bileşkesi aslen şu beyan verdiğim öz benliğimden sızan ama her nasılsa sonlanmayı bilmez bir eda ile bağdaş kurmuşken, kayıp benliğimin sularında soluduğum ve

kaybolmaktan hoşnut bir eda ile tevekkülü hamd bilmiş bir beşerin en büyük zaafı iken muzdarip tutulduğu belki de muhalefetin kıskacında kendi eksenimde çizdiğim bir zig zag kadar akla zarar bir istikameti rahmet bilmenin de ötesinde hatmetmişken belli ki işkillendiğim en aykırı nizam yine şu savrukluğumun kıvılcımlarından doğan o büyük yangın.

Zaaf yüklü nice beşer.

İs yüklü ve kara gözlü nirengi noktası yine cehennemden kaçan tahakkümlerin cennete girme telaşı.

Ya ben, demektense aykırı bir planda tüm yalıtılmışlığımı mazur görmenin de ötesinde en sefil tümceyi saf tutmuşken bağırın iç sesimin pervasızlığında nöbete durduğum bir sayfanın sol alt köşesinde yine solumda saklı iken adı Aşkın...

Demli bir niyaz benimki ve en ağır sancı yine bilinmez bir güce denk düşüp sadece O'na sığınırken...

Kesilen ahkâmlardan payımı fazlaca alıp bir gölgeyi yoldaş bilmişken...

Ritmik bir tezahür yüreğin çırpınışında saf tutan benliğim.

Kıskacında kavruk bir notaya denk düşüp adsız bir şarkıda mihrap bellemişken aykırı bir yalnızlığı ve her nasılsa yolum düşmüşken düşkün bir kırağda acıların yükümlü ve hükümlü olduğu bir ritüel çalakalem anlattığım sonu bilinmedik bir detayda kayıp vermekten muzdarip olmanın da ötesinde kucakladığım umut tanecikleri.